

Pakūta po aniuola Loka sparno

(Tékra – netékra éstuorējē)

Nuorio jums papasakuotē éstuorējē, katra, mona mēslīmo, gal atsētēktē kēkvēinam ēš jūsa. Tas nutēka dēdlē senē. Aš atsēkielīau onkstēi rītē, dā saulē nebova patekiejosi. Pasētāisiau rīšolieli so maisto, palēkau tievams laiškieli: „Ēšvažiavau pasētēktē saulutēs”. Bemindama dvēratē piedalus, mēslējau, kor geriausē vēita pasveikintē nauji rīta. Po keliū mēnotu somēslējau. Nuvažiavau pri Pakotovienu pēlekalnē, ont katruo šiou laiko jau rauduonava dēdlē daug žemougiu. Pro jaunū beržielīu vainēkus bova matītē tekonti Mēnējē. Tou tarpo pakēla dēdēlis vies, bet grētā nurēma. Atsisiedosi ont žuolies, laukīau gražē vasaras rīta. Po keliū mēnotu pamatīau geltuonus saulutēs spindolīus. Tou muomēnto ēšgērdau bālsa, katras moni šaukē vardo. Aš ēsēgondau, pamātīosi sparnouta žmuogo, vēš katruo galvuos švītīejē aureuolē. Ons monēs paklausē:

– Kon to če dērbi?

– Atejau pasētēktē gražīuosēs saulelēs, katra dabā moni šēlda, kol ougaujo, – atsakīau.

Nusēšīpsuojēs viel klaus:

– Kou to vardo?

– Vēsō pērmo prēsēstatīk to, vo tumet jau aš pasakīsio, kas tuoki eso!

– Mona vards Luks. Eso Pakotovienu kaimelē aniuols sergietuos. A dabā pasakīsi, kas esi?

– Tēp, – atsakīau. – Mona vards Indrē. Gīveno če netuolēj so šeima. Jēgot lēsi, pasēgruožiesio dā bēškieli šēlto saulietekio.

Vēdo tīliejuov kuokēs pēnkiuolēka mēnotu.

– A nuorietomi pamatītē labā graži vaizda? – paklausē Luks. – Pati gražiausi pasaulie?..

Aš kēik pamēslējosi atsakīau:

– Gerā, bet tik labā grētā.

Ons nusēšīpsuojē, lēipē ētē anam ēš paskuos ē neatsēlēktē. Ejuov mēška kelio. Ēdama matīau daug spalvuotu drogieliu ē gieliū. Stērnas, stērniokā, vuoverēs so pēlnās žondās ē gliebēs rēišotū, zoikē, bētelēs – vēsē bova aplinkou, kor tik paveiziedavau. Mēška vēdorie priejuov nedēdēlē truoba rauduono stuogo ē roduom dorim. Ēš tuola maties baltē longū apvadā. Pri truobālēs auga ruožiū krūmā.

– Atejuov! – pasakē Loks.

– Bet jug če... Nieka mondrē nier...

– Ekīau i vēdo!

– Gerā.

Ons moni īvedē i vēdo. Pērmo truobuo vēskas paprastā: luova, stals, krasēs, suopka, dūjēnē. Tik doris iš auksa, katruos vēdē i ēstēklinta terasa, katra apaugosi žīdontēs vējuoklēs.

– Kor dabā? – paklausiau.

Ons paruodė pērsto i terasa. Sekiau anam ėš paskuos. Pro doris dvelkė stėpros vies, šaltis, švėisa ė šėloma. Ėjėjosi tèn pamatiau skrajuojontius pūkėnius debesis, tekontė saulutė. Vėdorie, ont stėklėnė stala, pamatiau patius Pakotovienus. Atruodė, ka skrajuotiau dongou. 64

– Vo dabā matā tėkra gruoži? – paklausė aniuols.

Aš atsakiau:

– Dabā žėnau, kas tas ĩr!

– No...?

– Tėi patis Pakotoviena – gražiausė vėita žemie.

– Paveiziek, kon matā ont pėlekalnė?

– Savi jiedontė skanės ougas ė veizontė i buočieli, laukonti monės.

Ė grėtā tuopteliejė, ka mon jau laiks ėtė.

– Iki sosėtėkėma.

– Aš tavi aplonkĩsio, ka nesėtėkiesi! – pasakė mona naujiesis prietelis Luks.

Parbiegau pri pėlekalnė. Bočielis moni pašaukė:

– Indrūtė, laiks važiutė nomėi!

Aš pouliau bočeliou i kliebi.

– Kor bovā? – paklausė.

– Je pasakĩtuo, nepatėkietomi! – atsakiau.

Praėjė vasara, atėjė rodou. Gĩvenau gražiausiuo žemės vėituo – sava gėmtėnie Pakūtuo.

Žėnau, ka po aniuola Loka sparno eso saugi ė laiminga. Tėkrā žėnau, ka atės laiks, vėdo apėntās sosėtėksiau.